

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2877/2022
10.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Јелене Ивановић, председника већа, Жељка Шкорића и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа пуномоћник Светлана Жабаљац, адвокат из ..., против туженог Банка Поштанска штедионица ад, Београд, кога заступа пуномоћник Владимир Лучић, адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 800/22 од 21.03.2022. године, у седници већа одржаној 10.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 800/22 од 21.03.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова поступка по ревизији.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П1 3/21 од 03.11.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиље којим је тражила поништај, као незаконитог, решења туженог број .. од 28.03.2019. године, којим јој је отказан уговор о раду број .. од 04.05.2015. године, као и да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 188.250,00 динара, а захтев туженог преко досуђеног износа до траженог од 291.750,00 динара одбијен, као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 800/22 од 21.03.2022. године, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Шапцу П1 3/21 од 03.11.2021. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Врховни суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23-други закон) – у даљем тексту: ЗПП и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2) ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог од 18.05.2003. године, а од 2013. године је обављала послове радног места виши референт у експозитури ... . Оспореним решењем туженог од 28.03.2019. године тужиљи је отказан уговор о раду број .. од 04.05.2015. године због повреде радне обавезе из члана 179. став 2. тач.1), 2) и 5) Закона о раду, у вези чл. 117. став 2. тач.1), 2) и 5) и 122. тач. 3),7), 9), 10), 13), 14) и 27) Колективног уговора туженог. Тужиљи је стављено на терет да је у периоду од септембра 2018. године до јануара 2019. године оверавала печатом банке и сопственим парафом налоге за уплату пазара правних лица – клијената експозитуре .., без књижења кроз систем банке, враћала клијентима као потврду о извршеној уплати пазара коју није реализовала, док је новац од предатог пазара задржавала. Тужиља је пре донетог решења упозорена, писаним упозорењем од 19.02.2019. године, о постојању разлога за отказ уговора о раду, на које се она изјаснила и у изјави од 22.01.2019. године, навела да није присвојила новац клијената нити је злоупотребила своје радно место. Такође, туженом је доставила и одговор на упозорење и допуну приговора од 28.02.2019. године, наводећи, између осталог, да због обима посла и различитих врста послова које обавља у току дана, није у могућности да одмах по пријему пазара изврши и прокњижавање, већ примљени новац одлаже у фиоку стола и налоге касније прокњижи. Решењем туженог број .. од 29.01.2019. године тужиља је, због покретања поступка за утврђивање повреда радне обавезе, привремено удаљена са рада. Тужиља је, и пре тога, током 2017. године извршила повреду радне обавезе, због чега јој је решењем туженог број .. од 11.08.2017. године, изречена мера опомене са најавом отказа.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је, налазећи да је тужиља учинила повреду радне обавезе која јој је стављена на терет, одбио њен тужбени захтев за понштај, као незаконитог, решења о отказу уговора о раду као и захтев за враћање на рад.

Другостепени суд је одбио жалбу тужиље и потврдио првостепену пресуду, налазећи да је првостепени суд правилно нашао да је уговор о раду тужиљи законито отказан.

Одредбом члана 179. став 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005, 61/2005, 54/2009, 32/2013, 75/2014, 13/2017 - Одлука Уставног суда, 113/2017, 95/2018 - Аутентично тумачење), прописано је да послодавац може, поред осталог, да откаже уговор о раду запосленом ако: несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1), злоупотреби положај или прекорачи овлашћења (тачка 2), учини другу повреду радне обавезе, утврђену општим актом, односно уговором о раду (тачка 5).

Према одредби члана 180. став 1. Закона о раду, послодавац је дужан да пре отказа уговора о раду у случају из члана 179. ст. 2. и 3. овог закона, запосленог писаним путем упозори на постојање разлога за отказ уговора о раду и да му остави рок од најмање осам дана од дана достављања упозорења да се изјасни на наводе из упозорења. Ставом 2. истог члана, прописано је да је у упозорењу из става 1. овог члана послодавац је дужан да наведе основ за давање отказа, чињенице и доказе који указују на то да су се стекли услови за отказ и рок за давање одговора на упозорење, а

ставом 3. да се упозорење доставља запосленом на начин прописан за достављање решења о отказу уговора о раду из члана 185. овог закона.

Према одредби члана 117. став 2. Колективног уговора туженог од 02.03.2018. године, послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе, и то ако: несавесно или немарно извршава радне обавезе (тачка 1), злоупотреби положај или прекорачи овлашћења (тачка 2) и учини другу повреду радне обавезе утврђену Колективним уговором, односно уговором о раду (тачка 5).

Одредбом члана 122. Колективног уговора, прописано је да, поред повреда радних обавеза утврђених у члану 117. став 2. тач. 1) до 4) послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако запослени својом кривицом учини и друге повреде радних обавеза, између осталог и: прекорачење службеног овлашћења које укључује и свако неовлашћено потписивање уговора, других акта, списка или исправе (тачка 3), неблаговремено извршавање радних обавеза (тачка 7), проузроковање или стварање могућности за проузроковање материјалне штете послодавцу (тачка 9), наношење штете угледу послодавца (тачка 10), стицање или омогућавање стицања противправне имовинске користи себи или другима (тачка 13), незаконито располагање и неовлашћена послуга средствима рада послодавца која су доступна запосленом или нецелисходно и неодговорно коришћење средстава рада (тачка 14) и непоштовање општих аката, процедура и одлука послодавца, а посебно када је такво поступање општина актом, процедуром, или одлуком утврђено као повреда радне обавезе (тачка 27).

По налажењу Врховног суда правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиле, правилно закључивши да је тужилца учинила повреда радних обавеза које су јој стављене на терет, јер је несавесно и немарно извршавала радне обавезе, злоупотребила положај и прекорачила овлашћења, односно учинила повреде радне обавезе из цитираних одредаба Колективног уговора туженог.

Супротно наводима ревизије, тужилца је својом кривицом учинила повреда радне обавезе, јер је поступала противно предвиђеној процедури пословања, због чега је питање постојања објективних околности, устаљене толерисане праксе код туженог и оптерећености, односно преоптерећености тужиле на постојање одговорности за учињене повреде, без утицаја.

Врховни суд није посебно разматрао наводе ревизије који се у претежном делу односе на спроведени доказни поступак и оцену доказа и у суштини представљају наводе истицане у жалби, који су били предмет правилне оцене другостепеног суда, јер исти у смислу члана 407. став 2. ЗПП не представљају дозвољен ревизијски разлог, нити се истима доводи у сумњу правилност примене материјалног права.

Имајући у виду да је одбијен као неоснован захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, правилно је одбијен и захтев тужиле за враћање на рад, с обзиром на акцесорни карактер захтева.

Имајући у виду да се наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Како је ревизија тужиле одбијена као неоснована, одбијен је њен захтев за накнаду трошкова ревизијског поступка, па је на основу члана 165. у вези 153. став 1. ЗПП, одлучено као у ставу другом изреке.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају трошкове који су били потребни ради вођења парнице, Врховни суд је на основу члана 153. и члана 154. став 1. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Јелена Ивановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић